

HOOFDSTUK I

22 MAART 2024, SPERRGEBIET NAMIBIË

Het is donker. Hij komt langzaam bij, ligt op zijn rug, proeft bloed, voelt pijn in z'n hoofd, kou, een constante stroom zandkorrels die in zijn gezicht waait en kan zich nauwelijks bewegen. Alleen zijn rechterhand, die schuift over zand. Het stinkt. Een walgelijke geur. Een dood beest, denkt hij. In een flits komt een herinnering op uit zijn jeugd, de enorme stank van een vis die al langere tijd dood langs de waterkant ligt en ontbindt. Ineens hoort hij een zacht rollend grommend geluid en iets dat lijkt op een jankende blaf. Een hond? Weer hoort hij het rollende gromgeluid, maar nu dichterbij. Iets raakt zijn been. Hij schreeuwt in de hoop dat dat het dier afschrikt. Even voelt hij wat bij zijn gezicht. Adem. Het dier grijpt zijn been, een enorme pijn schiet in zijn kuit, ondragelijk. Er dringt iets door zijn huid. Huilend: 'Shit. God, nee, laat dit niet mijn einde zijn.' Hij is een prooi.

HOOFDSTUK 3

FEBRUARI 2024, KAAPSTAD

'Wist jij dat de Duitsers al ruim voor de Tweede Wereldoorlog, zelfs voor de Eerste Wereldoorlog, in Namibië genocide pleegden en daar ook hun eerste concentratiekamp hadden?' vraagt Bart aan Laura. De Nederlanders zitten naast elkaar te ontbijten en te werken, zoals vaker de afgelopen maand, ieder aan een eigen eenpersoons tafeltje, met hun laptops opengekapt in een restaurantje aan de Wisbeach Road in de wijk Sea Point in Kaapstad. Dit populaire zaakje lokt, zoals veel van dat soort restaurantjes, vooral remote werkende Amerikanen en Europeanen van eind twintig, begin dertig. Soms ook ouder, zoals de vijftiger Bart die met zijn lange, brede postuur, vierdagen baardje en verzorgde linnen kleding kan rekenen op aandacht, ook van jonge vrouwen als Laura. Hij verkocht zijn kledingzaak en onroerend goed in een klein stadje in het zuiden van Nederland na het overlijden van zijn vrouw, ruim drie jaar eerder. Ze liet het leven, doordat een dronken automobilist haar met fiets en al schepte.

HOOFDSTUK 4

JUNI 2020, NEDERLAND

Het eerste jaar na het overlijden van zijn vrouw was verschrikkelijk zwaar. Bart kon er niet mee omgaan, maar zijn grootste pijn zat hem in het verdriet van hun enig kind, dochter Evie. De achttienjarige was ontroostbaar. Ze kon niet accepteren dat juist haar moeder, die nooit iemand kwaad deed en altijd haar grote steun en toeverlaat was geweest, door een dronken automobilist doodgereden was. 'Als er een god bestaat, hoe kan hij zoiets dan laten gebeuren,' had ze vertwijfeld uitgeroepen, nadat iemand uit haar moeders familie het idee opperde om de kerk te betrekken bij het afscheid.

De dader zou hoogstwaarschijnlijk veroordeeld worden tot een paar jaar gevangenisstraf. Bart werd in de eerste weken na de dood van zijn vrouw steeds opnieuw razend bij het idee dat iemand, wetende dat hij dronken gaat rijden en vervolgens een fietser aanrijdt en daarbij iemands leven neemt, er met slechts een paar jaar gevangenisstraf vanaf komt. Bart, die altijd alle vormen van geweld verafschuwd had, koesterde zelfs wraakplannen. Hij bleef herhalen dat zo'n onverantwoord figuur zijn daden ook met zijn leven moest bekopen. Levenslang was het minste volgens hem.

Evie toonde ondanks al haar verdriet een enorme kracht door tijdens haar korte praatje op de begrafenis van haar moeder te zeggen dat zij de dader vergaf. Zo kon ze zonder de last van wrok verder leven, want, zoals ze zei: 'Welke straf dan ook, mams, ik krijg je er nooit mee terug.' Ze eindigde snikkend met een wens. 'Mijn lieve mama heb ik vaak horen zeggen dat daders beter over hun daden kunnen praten met jongeren, dan alleen maar in de gevangenis te zitten. Ik hoop dat de veroorzaker van ons mams dood, door de rechter wordt veroordeeld om minimaal vijf jaar elke week een dag te besteden aan het bezoeken van middelbare scholen, beroepsonderwijs of universiteiten. Om zo zijn daderschap te verantwoorden en jonge mensen voor te lichten over de gevaren van rijden onder invloed. Dag, lieve mams. Ik hou van je.'